

Liggur þungt í dauðadvala
 dóttir konu fiskimanns.
 Hann er úti' á hafsins öldum,
 hefir stefnu þó til lands;
 rauna þungi á herðum hans.

Kona situr fól og fálát
 fast við dóttur sinnar tær,
 heldur milli handa sinna
 hári og gerir fléttur tvær.
 Dóttirin brjóstveik, dauða nær.

Alda brotnar út á skerjum;
 allan brýtur sæ til lands.
 Dregur þá hið dýpsta andvarp
 dóttir konu fiskimanns.
 Eldurinn deyr á arni hans.

Druknuð er í dauðamyrkri
 dóttir hjóna í fiskibúð.
 Hvíti dauði, vöðvaldur,
 vakir undir hverri súð:
 hefir marga helt og lúð.

Út var grátið instu tárur,
 augun svo sem kulnuð glóð,
 þar sem lík í líni hjápað,
 lagt á rúm fjöl, uppi stóð.
 Harmar taka hjörtum blóð.

Síðan heim til guðsmanns gengur
 grátin kona af vökubæð,
 biður prestinn barnið jarða.
 Bregst hann við og spyr um féð:
 "Út í hönd, en ulla — veð".

Húskveðju til harmaléttis
 hún vill kaupa og ræðu með —
 líkræðu með líkn frá hæðum.